

SHWE THAMIEE PUBLISHING HOUSE

မြို့

ကလေး

ရဲ့

ကလောင်

သိုးဆောင်း

လုံးချင်းဝတ္ထုပျက်

မြို့ကလေးရဲ့ရာဇဝင်

သိုးဆောင်း

I

ဤမျှမှောင်နေတည်းက သတိပြုမိဖို့ကောင်းသည်။

သူ့လက်မောင်နှစ် ဖက်အား စုံကိုင်စွဲထားသည့်

အားတစ်ခုသက်ရောက်လာသည်ကို ခံစား ရသည်။ ထိုအားနှင့်ပင် လဲကျနေသော ခန္ဓာကိုယ်က အလိုလို မတ်တတ်ရပ်ပြီးသား ဖြစ်သွား သည်။

မျက်တောင်ကိုခပ်တော့ မှောင်နေသော အမြင်အာရုံမှာ ပုံရိပ်တွေ ပေါ်လာ၏ ။
ချက်ခင်းပဲ သူ့လက်မောင်းအား ပိုင်စိုးပိုင်နင်း လာစွဲသူများ ကို ကြည့်လိုက်တော့....

“ဟား....”

မျက်လုံး ပြူးသွား၏ ။ ရင်တုန်သွားရ၏ ။ ပြီးတော့ အသက်ရှူဖို့လည်း
မေ့သွားသည်။ ဘီလူးလား၊ သဘက်လား၊ ဒါမှမဟုတ် တခြားကမ္ဘာမှ
ဂြိုဟ်သားလား။ မြင့်မားသော အရပ်၊ ထောင် မောင်းသော ခန္ဓာကိုယ်၊ မည်
းကြုတ်သော အသားအရည်ရှိကာ လက်မှာ ခရင်းသုံးခွပါ လှံရှည်ကြီး များ ကို
ကိုင်ထား၏ ။

အနည်းငယ် လန့်သွားသော စိတ်ကို ရင်ထဲမျိုချရင်း.....

“ခင်ဗျားတို့....ဘယ်သူတွေ လဲ”

ဘီလူးကြီးနှစ် ကောင်က ပြန်မဖြေ။ မဖြေသည့်အပြင်
သူ့ကိုလေပေါ်ဆွဲမကာ တစ်နေရာကို လွှတ်ပစ်လိုက်ပါ၏ ။
ဘိုကြီးရင်ထဲအေးကျသွားသည်။ လေမှပဲသွားပြီးနောက် အရာတစ်ခုပေါ်
ကွက်တိသွားကျ၏ ။ ကျရောက်ရာနေရာကို အလန့်တကြား ကြည့်မိတော့...

ရာထားလား၊ ကားလား မသိသော အရာတစ်ခု။ မောင်းသူနေရာမှာ ခုနအတိုင်းပင် ဘီလူး ကြီးတစ်ကောင် ထိုင်နေသည်။

“ဒါ.....ဒါလာကြီးလဲ”

“ရထားလေ”

အလန့်တကြားထွက်သွားသော သူ့အမေကို မောင်သူနေရာမှ ဘီလူးကြီးက အေးဆေးစွာ ပင်ပြန်ဖြေသည်။

‘ရထား’ဆိုမှ သေချာထပ်ကြည့်ရပါသည်။ တော့ကြာကိုယ်စီးတဲ့မြင်း အထီးလား၊အမလား မသိ ဖြစ်နေရင် ဒုက္ခ။ ဒါပေမဲ့ ရထားပုံစံနဲ့ နည်းနည်း မှ မတူပါချေ။ သံလမ်းနှစ် ခုပေါ် `တအီအီ’ အော်မြည်ရင်းတွားသွားသတ္တဝါတစ်ကောင်လို ရင်ဘက်ကွဲနှင့် တရွက်တိုက်ဆွဲသော စီးဖူးနေကျ ရာထားမျိုးမဟုတ်။

အခုဟာက အနီးစပ်ဆုံးပြောရလျှင် `ရာမယနဇာတ်တော်’ ထဲမှ `ဒဿဂီရိ’စီးတဲ့ရာထား ပုံစံမျိုး ဖြစ်နေသည်။ ဓာတ်ရထားလား၊ နတ်ရထားလားမသိ။ ထိုစဉ်မှာ ပင် သူ့ကို ပစ်လွှတ်လိုက် သည့် ဘီလူးနှစ် ကောင်အနီးရောက်လာသည်။ ပြီးတော့ ရထားပေါ်တက်ကာ သူ့ဘေးနှစ် ဖက်မှာ လာရပ်၏ ။

ဘိုးကြီးကြောင်နေစဉ်မှာ ပဲ ရထားကြီးမှာ မှိုင်ဝေသော မီးပုံပျံကြီးလို လှုပ်လာပါတော့သည်။ ရင်ထဲမှာ စိုးရိမ်စိတ် ဝင်သွားပြီး....

“ဟာ....ခင်ဗျားတို့ ကျွန်တော် ကို ဘယ်ခေါ်သွားမလို့လဲ”

နောက်ကျသွားချေပြီ။ ရထားကြီးက မြေပြင်မှ ပစ်လွှတ်လိုက်သော တာဝေပစ်ဒုံးကျည် တစ်စင်းလို “ဟီး”ခနဲ ပျံတက်သွားတော့၏ ။

လေတွေ တဟူးဟူး တိုက်နေသည်။

မြင်ရသော မြင်ကွင်းက အဖုံဖုံ။ တစ်ခုမှ မမြင်တွေ့ ဖူးသော မြို့ပြတွေ ကို ဖြတ်ကျော်ရ၏ ။ တောင်ကုန်တွေ ကို လျှောဆင်ရ၏ ။ တစ်ခါတစ်ရံ တိမ်တွေ ပေါ်ရောက်သွားသည်။ တစ်ခါတစ်ခါ တိမ်တွေ ကကိယ်အောက် ရောက်နေသည်။

သူ့ကို ဘယ်ခေါ်သွားနေတာလဲမသိရ။ ဘယ်ရောက်နေတာလဲ ဆိုပိုလို့တောင် မသိ။ တစ်နေရာရောက်တော့ မြန်နှုန်းမြင့်ပျံသန်းနေသော ရထားက အရှိန်လျှော့သွားပြီး အောက်ဖက်ကို နိမ့်ဆင်းသွားပါသည်။ ဘိုးကြီးငဲ့ကြည့်လိုက်စဉ် အောက်ဖက်မှာ စိမ်းလန်းသော တော့အုပ်ကြီးတစ် ခုကိုမြင်ရသည်။

ထူးဆန်းသည်က အလယ်တွင် ကျင်းကြီးတစ်ကျင်း။
ပေါက်ကွဲထားသော မီးတောင်၏ ပါးစပ်ဝကြီးလို ကျယ်ဝန်းမည် နက်နေသော
ကျင်းကြီး ဖြစ်ပါသည်။ ရထားက ထိုကျင်းကြီးကို ဦးတည်ကာ ပျံသန်းနေခြင်း ဖြစ်၏
။

နီးလားလေ ကျင်းကြီးမှာ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းလေ၊ စိုးရွံ့စိတ်တို
ပိုလာလေဖြင့် အချိန်မရွေး ထပေါက်တော့မည့် မီးတောင်ကြီးလို၊ သေမင်း၏
ဖြူဖောင်းသော ပါးစပ်ကြီးလို...

“ဗျန်.....”

အရှိန်တင်ပြီး ရထားမှာ ထိုကျင်းကြီးတွင် ၊ ထိုးဆင်းသွားပါသည်။

အပူငွေ့တွေ က နာနှင့်မဆန့်အောင် ကြားရပါသည်။ ခဏချင်းပဲ
ပြင်ပအလင်းတို့ပျောက် ကာ ပတ်ဝန်းကျင်ကြီးတစ်ခုလုံး မည်
းမှောင်ကာသွားတော့၏ ။

ဘာမှမြင်ရတော့။ ကျင်းမည် ၊ ကြီးတွင် ၊ ဝင်နေသည်ဆိုတာကလွဲပြီး

ဘာမှမသိသော ။ ပခုံးပေါ်သို့ ပိဿန္တိ ဆယ်လောက်လေးသည့် လက်ကြီးနှစ် ဖက်
ရောက်လာသည်။ လှုပ်ရှား နေသော သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကို ငြိမ်အောင် ဖိထားသည်။
ပြီးပြီပေါ့။

လှောင်အိမ်ထဲက ယုန်လေးတစ်ကောင်လို နှုတ်ခမ်းကိုက်၊
ထိုင်နေရုံကလွဲပြီး ဘာမှမရှိ တော့။

မျက်လုံးကို မှိတ်လိုက်၏ ။ပြီးတော့.....

ပြီးတော့.....

သူစိတ်ထင် ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက် ထပ်ကြားသွားမည် ထင်ပါသည်။
တစ်နေရာမှာ တော့ ရထားမှာ တို့ခနဲ ရပ်သွား၏ ။

“ရောက်ပြီ.....”

ဘီလူးတစ်ကောင်၏ စကားကြောင့်မျက်လုံးကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်စဉ်.....

“ဟင်.....”

ခမ်းနားကြီးကျယ်သော မုခ်ဦးကြီးတစ်ခု။ ဤမျှကြီးကျယ်လွန်းသော
မုခ်ဦးကြီးကို တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် မမြင်ဘူး။ အလယ်တွင် စာတစ်ကြောင်းရေး
ထားသည်။

“ငရဲပြည်”

“ဟာ.....”

“ဂျန်း”ခနဲ နောက်လန်ကျသွားသည်။

*

III

လဲကျသွားသော သူ့အား ဘီလူးကြီးနှစ် ကောင်
ခမ်းကြမ်းကြမ်းဆွဲယူသည်။

“ဆင်းစမ်း”

လေသံမှာ မာထန်လွန်းလှ၏ ။ ခုနနှင့်ပင်မတူ။
ကိုယ့်မြို့ကိုယ့်ရွာရောက်၍ လေသံကျယ်လာ သော ရပ်ကွက်လူမိုက်၏ အထာမျိုး။
ဘိုးကြီးမဆင်း။ ပေကပ်ကပ်ပင် ရထားပေါ် ဆက်ရပ်နေ တော့.....

“ဆင်းလို့ ပြောနေတယ်လေကွာ”

အသံက ပိုကျယ်လာသည်။ ဘိုးကြီးကတော့ “ငရဲပြည်”ဟူသော
မုခ်ဦးကြီးကို ကြည့်ပြီး သွေးလေချောက်ချာကာ ရပ်နေဆဲ။
မလှုပ်တလှုပ်ဘိုးကြီးပုံစံကို ကြည့်ကာဘီလူးကြီး တင်းသွား သည် ထင်ပါ၏ ။
နီးစပ်သော တစ်ကောင်က သူ့အား လက်မောင်းမှကိုင်ကာ ရာထားပေါ်မတျ ဆွဲချ
သည်။

မြေပေါ်ရောက်သည့်တိုင် ဘိုကြီးမှာ ရှိမျှအင်အားနှင့် ရုန်းကန်နေသည်မို့
ဘီလူးကြီးမှာ သူ့အားဒရွတ်တိုက်ဆွဲခေါ်သွားပါသည်။
ဘိုးကြီးယက်ကန်ယက်ကန်ဖြင့် ပါသွားရ၏ ။ မုခ်ဦးဝကို ရောက်တော့
ပိတ်ထားသော တံခါးကြီးနှစ် ချပ်က အလိုလို ပွင့်လာပါသည်။ အတွင်းမှာ မြင်လိုက်
သည်ကား...

အလင်းရောင်လုံးဝမရှိသော မှောက်မိုက်နေသည့် ရပ်ဝန်ကြီးတစ်ခု။
ဒါပေမဲ့ ခဏချင်းပင် ပြင်ပမှ အလင်းတန်းတစ်ခု ထိုးကျလာသည်။
ထိုအလင်းနှင့်အတူ သူတို့မျက်စိရှေ့မှာ ညီညာ ဖြောင့်ပြူးသော
ကျောက်ခင်းလမ်းလေတစ်ခု ပေါ်လာပါ၏ ။ ဘီလူးကြီးနှစ် ကောင်က ထိုကျောက်
ခင်းလမ်းလေတစ်ခု ပေါ်လာပါ၏ ။ ဘီလူးကြီးနှစ် ကောင်က
ထိုကျောက်ခင်းလမ်းလေး အတိုင်း တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်ဝင်သွားတော့....

တစ်ဖက်တစ်ချက်မှာ မှောင်မည် :လျက်ရှိနေသည်။ အတော်
ဝေးဝေးဆီမှ သစ်ပင်လိုလို၊ တောင်တန်းလိုလို၊ အရိပ်အငွေ့တွေ ကို မြင်ရ၏ ။
မြူတွေ လည်း ဆိုင်နေသယောင်ရှိသည်။ ဘိုးကြီး ကတော့ ဘီလူးနှစ် ကောင်၏
လက်မှာ ဒရွတ်ဆွဲလျက်....

ထူးတော့ ထူးဆန်းပါ၏ ။ ပြင်ပအလင်းရောင်က ကျန်နေရာတို့ကို
လေတစ်ချက်မျှပင်မထိဘဲ ကျောက်ခင်းလမ်းကိုသာ ကျရောက်ပေးထားသည်။
ဒါပေမဲ့ ကျောက်ခင်းလမ်းဆုံးသွားတော့ တဂျိမ်းဂျိမ်းအော်သံများ နဲ့တူ အဝင်ဝမုခ်ဦး
တံခါးကြီးနှစ် ချပ်မှာ ပြန်ပိတ်သွားပါသည်။ တစ်ကွင်းလုံး မှောင်ကျသွား၏ ။
အမှောင်ကလွဲပြီး ဘာမှမမြင်ရတော့။

ထိုစဉ်မှာ ပဲ.....

“ဖျောက်.....”

အသံတစ်ခုနှင့် အရှေ့ဆီမှ ထွက်ပေါ်လာသည့် အလင်းတန်းများ ၊
ဘိုးကြီးမျက်ဆန်အိမ် ကျယ်သွားသည်။ မြင်တွေ့ ရတာ က.....

“ဟား.....”

အသံတစ်ဆင့်ချင်း မြင့်တက်သွားသည့် ကျောက်သားလှေကားထစ်များ ၊
လှေကားထစ် အအောက်ခြေ မှာ တရုတ်သိုင်းကားတွေ ထဲက ပညာရှိလိုလို၊
နန်းရင်းဝင်လိုလို၊ ဖို့ရို့ဖားရား ဝတ်စုံနှင့် အဘိုးကြီးတစ်ဦး။ လှေကားထစ်
အပေါ်ဆုံးမှာ က လွန်စွာ ကြီးမားခန့်ညားလွန်းသော ကျောက်စားပွဲနှင့်
ကျောက်ကုလားထိုင်ကြီး။ ထိုနောက်မှာ လှံရှည်ကိုင်ဘီလူးလေးကောင်က
မတ်တတ်ရပ်နေသည်။

ဘိုးကြီးအား ထိုနေရာရောက်အောင် ဒရွတ်ဆွဲခေါ်သွားပါ၏ ။
လှေကားထစ်အောက်ခြေကို ရောက်တော့ ဘီလူးနှစ် ကောင်က သူ့ကို “ဗုန်း”ခနဲ
ပစ်ချပြီး အဘိုးအိုအား အရိုအသေပေးကာ လှည့်ထွက်သွားသည်။

“ကျွန်တော် ဘယ်ရောက်နေတာလဲ”

ဟိုဟိုဒီဒီ ကြည့်ရင်း မေးလိုက်သော အမေးအား...

“ငရဲပြည်လေ....မုခ်ဦးမှာ မဖတ်ခဲ့ဘူးလား”

အဘိုးအိုစကားကြောင့် နောက်တစ်ကြိမ် ဝေ့ဝဲကြည့်ရင်း
ဘိုးကြီးရယ်မိပါသည်။ အရယ် တစ်ဝက်နှင့်ပင်....

“ငရဲပြည်..ဟုတ်လား.....မ ဖြစ်နိုင်တာများ.....ဟားဟား..ကျွန်တော်
အမြင်တွေ့တရုတ် ကားထဲရောက်နေသလိုပဲ”

“ဘာလို့ အဲလိုထင်တာလဲ”

“ဟုတ်တယ်လေများ...ခင်ဗျားပုံစံကိုလည်း ကြည့်ဦး။
တရုတ်သိုင်းကားတွေ ထဲက သိုင်း ဆရာလိုလို၊ ပညာရှိလိုလိုနဲ့။ နောက်ပြီး
ဟိုနောက်မှာ မတ်တတ်ရပ်နေတဲ့လေးယောက်ကာ ပုံစံတွေ ပဲကွဲသွားတာ။
ကိုင်းထားတဲ့လက်နက်တွေ က တရုတ်ကာထဲက လက်နက်တွေ နဲ့အတူ တူပဲ”

“ဘာလဲကွ.....”

လေးယောက်စလုံးဆီမှ ပြိုင်တူထွက်လာသည် ဖြစ်ရာ
ကျယ်လောင်ကာသွားသည်။ ဘိုးကြီးတုန်ပင်တတ်သွားရတော့.....

“ခင်ဗျားတို့ ရုပ်ရှင်များ ရိုက်နေတာလား”

“မရိုက်ပါဘူးကွာ...ဒါတကယ့် ငရဲပြည်ပါ”

အဘိုးအိုကို ပြုံးမြဲမြဲပြောသည်။

“ဒါကို ငရဲတရားရုံးလို့ခေါ်တယ်။ ခုန မင်းကိုခေါ်လာတာ
ကငရဲထိန်းတွေ ။ ဟိုမှာ ရပ်နေတဲ့ လေးယောက်ကတော့ ဒီငရဲပြည်ကြီးတစ်ခုလုံးရဲ့
ငြိမ်ဝပ်ပိပြားရေး ကို တဝန်ယူထားရတဲ့ တိုင်း များတွေ ပေါ့ကွာ”

“ဗျာ....တိုင်းမှူး.....”

အာမေဍိပ်သံပင် ထွက်သွားရသည်။ နားကြားများ လွဲသွားတာလား။

“ခင်ဗျား....တိုင်းမှူးလို့ ပြောလိုက်တာလား”

“ဟုတ်တယ်လေ.... တိုင်းမှူး”

“ငရဲပြည်မှာ လည်း တိုင်းမှူးက ရှိသေတယ်လား”

“ရှိတာပေါ့”

ဘိုးကြီး ခေါင်းကုတ်မိတော့၏ ။ အဘိုးကြီးက

တစ်ယောက်ချင်းမိတ်ဆက်ပေးသည်။

“ဟိုဘက်အစွန်ဆုံးတစ်ယောက်က အရှေ့ပိုင်းတိုင်း ငရဲဌာနချုပ်
တိုင်းမှူး လှသိန်းတဲ့”

“လှသိန်း.....”

ရေရွတ်ကြည့်မိသည်။ နာမည် ပိုင်ရှင်ပုဂ္ဂိုလ်ကတော့
တိုင်းမှူးပီပီခေါင်းမော့ရင်ကော့ လျက်။ “ဒုတိယတစ်ယောက်က အနောက်ပိုင်းတိုင်း
ငရဲဌာနချုပ်တိုင်းမှူးဝင်းစိုး”

နာမည် က ကြားဖူးသလိုလိုရှိသည်။

“တတိယတစ်ယောက်ကတော့ တောင်ပိုင်းတိုင်း ငရဲဌာနချုပ်
တိုင်းမှူးမြင့်အုန်း”

ဟာ...ဒါလည်း တစ်မျိုးပါလား။ ကြားတော့ကြားဖူးနေကျ နာမည် ပဲ။
ဒါပေမဲ့ တစ်ခုခု လွဲနေသလို။

“နောက်ဆုံးတစ်ယောက်က မြောက်ပိုင်းတိုင်း ငရဲဌာနချုပ်တိုင်းမှူး
မင်းအောင်”

အမယ်.....သူကတော့ အဆိုကျော်နာမည် ပါလား။ အားလုံး၏ ပုံစံက ရရှိထားသော ရာထူးနေရာနဲ့ ပတ်သတ်ပြီး ဂုဏ်ယူပုံကြွားနေကာ ဘယ်သူ့ကိုမှ လူမထင်သော အနေအထားတွေ ရှိနေ၏။ ဒါတကယ့်ငရဲပြည်ဆိုရင်တော့ သေချာပေါက် သတိထားရတော့မည် ။

ရုပ်ရည်ရူပကာတွေ ကြည့်ရတာ အချိန်မရွေးပါးထရိုက်မည့် အနေအထားမျိုး။ ပြီးတော့ အဘိုးကြီးက သူ့ကိုယ်သူ မိတ်ဆက်သည်။

“ငါကတော့ ယမမင်းအကြံပေးလို့လည်း ပြောလို့ရတယ်။ လွယ်လွယ်ပြောရရင်တော့ ပညာ ရှိပေါ့ကွာ။ နာမည် က ခမိန်သု”

“ဗျာ.....”

နောက်တစ်ကြိမ် အံ့သြကာ သွားသည်။ နာမည် က ထူးထူးဆန်းဆန်း။

“ပညာရှိသုခမိန်ပဲ ကြားဖူးပါတယ်ဗျာ.....ခင်ဗျားဟာက ဘယ်လိုကြီးလဲ”

“ဘယ်လိုမှ မလဲဘူး။ ယမမင်းအကြံပေး ခမိန်သု”

သူကလည်း သူ့နေရာနှင့်သူတော့ ပြတ်သားလှသည်။ “ခမိန်သု” အေးပေါ့လေ။ ခမိန်သုဆို လည်း ခမိန်သုပေါ့။ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ။ နာမည်လွဲသလို လူမလွဲဖို့ကသာ အရေး ကြီးသည်မဟုတ် ပါလား။

“ဒါဆို ယမမင်းကရော ဘယ်မှာ လဲ၊ မတွေ့ ပါလား”

ကျောက်ကုလားထိုင်ကြီးတွင် ထိုင်သူမရှိသည်မို့ မေးလိုက်တော့.....

“သူ ဒီအချိန်အိပ်ရာ မနိုးသေးဘူး။ စောင့်ရဦးမယ်”

“ဗျာ.....”

ဒီတစ်ခါတော့ တတိယအကြိမ် အံ့သြသွားတာပါ။ တော် တော်

လည်းအူထွက် နေတာပါ သည်။

“ညက သိကြားမင်းပို့လိုက်တဲ့ ခွေးသားရေပရိုက်ကို စောင့်ယနေရတာ အိပ်ရာဝင် နောက်ကျသွားတယ်လေ”

“ဪ.....”

ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်မိတော့၏ ။ တရားလည်း တော် ကျသွားသည်။

“မင်းနာမည် ”

“ဘိုးကြီး...အဲ...ဘနဲ့ `ဘိုတာနော်၊ `ဗနဲ့ `ဗိုလ်တာမဟုတ်ဘူး။ တော် ကြာခင်ဗျား တို့ အထင်မှာ နေမှာ စိုးလို့”

ဒါလည်းအရေး ကြီးပါသည်။ သေချာပေါက် ရှင်းပြရမည် ။
ငြိမ်ဝပ်ပိပြားရေး တွေ ရှိနေတာမို့ အထင်လွဲသွားရင်ဒုက္ခ။ ခမိန်သုက နှစ် လိုဖွယ် ပြုံးရင်း..

“သိပါတယ်ကွာ...မင်းပုံစံကြည့်ကတည်းက။ `ဘနဲ့ `ဘို မှန်းသိပြီးသားပါ”

စိတ်ထဲ အခုမှ ပေါ်သွားသည်။ တော် သေ၏ ။

“ဒါနဲ့ နေပါဦးကွ၊ ဒီအသက်အရွယ်နဲ့ ငရဲရောက်လာရအောင် လူပြည်မှာ ဘာမကောင်းမှု တွေ့ များ လုပ်ခဲ့လို့လဲ”

“ဘာမှ မလုပ်ဘူး၊ သိတတ်တဲ့ အရွယ်ကစပြီး ကောင်းတာတွေ ပဲလုပ်လာခဲ့တာ”

ခမိန်သု `ဟက် ခနဲ ရယ်သည်။

“ကောင်းတာလုပ်ရင် ငရဲပြည်ရောက်လာပါမလားကွာ။ ထားပါ....

ဒါတွေ က ယမမင်းလာ ရင်အလိုလို ရှင်းသွားလိမ့်မယ်။ သူ့ရဲ့ခွေးသာရေပရပိုက်မှာ လှုပ်ပြည်မှာ မင်းလုပ်ခဲ့သမျှ အကုန်ပါပြီး သာ”

ဘိုးကြီးခေါင်းကို ကုတ်လိုက်သည်။ တစ်ခုခုတော့ လွဲနေတာသေချာနေပြီ။

“ခင်ဗျားတို့ တကယ်ပြောနေကြတာလား။ ဒါတကယ့်ငရဲပြည်လား။”

“မင်းကနောက်နေတယ် ထင်လို့လား။”

“မဟုတ်ဘူးလေဗျာ....ကျွန်တော် ဖတ်ဖူးတဲ့ စအုပ်တွေ ၊

ဘုရားစောင်းတန်းမှာ ဆွဲထားတဲ့ ပန်းချီကားတွေ ထဲမှာ ငရဲပြည်က ဒါမျိုးမဟုတ်ဘူးဗျ။ မီးတောက်တွေ နဲ့၊ ဒယ်အိုးကြီးတွေ နဲ့၊ အပြစ်ပေးသူတွေ နဲ့။ အခုခင်ဗျားတို့ ငရဲပြည်က ဘာမှလည်း မရှိဘူး။ ဟုတ်ရောဟုတ်ရဲ့လား။”

ခမိန်သုက သဘောတကျ ရယ်သည်။ ပြီးတော့...

“ဟိုကိုကြည့်လိုက်”

လက်ညှိုးထိုးပြရာ လှမ်းကြည့်တော့ တိုင်းမှူးလေးယောက်က နံဘေးရဲ့ပေးသည်။ သူတို့ နောက်နံရံမှာ ပေါ်လာသည်ကား....

“အဲဒါ ငရဲပြည်မြေပုံပဲ။ မြေပုံထဲမှာ ငါတို့ အခုရှိနေတဲ့

ငရဲတရားရုံးနေရာ မပါဘူး။ အလယ် ကငရဲကြီး။ အမြင့်ဆုံး ပြစ်ဒဏ်ခံရတဲ့လူတွေ အဲဒီ ကိုရောက်တယ်။ ဘေးက ပတ်ဝိုင်းထားတာတွေ ကငရဲငယ်တွေ ပဲ။

ငရဲတရားရုံးက ငရဲငယ်တစ်ခုနဲ့ တစ်ခုကြား အကြားအလပ်နေရာတွေ မှာ ရှိတယ်။ သာမန်မျက်စိနဲ့ မမြင်နိုင်ဘူး။ အပြစ်ပေးသူနဲ့ အပြစ်ရှိသူလို့ ရောက်လာသူတွေ ပဲ မြင်ရ တာ”

တစ်ခန်းတနားတော့ လုပ်ထား၏ ။ ဒါပေမဲ့ သူစိတ်တိုင်းမကျ။

ပညာရှိခမိန်သုက သဘော ပေါက်ပုံရကာ ခေါင်းကိုညိတ်သည်။

“မယုံဘူးပေါ့”

ခေါင်းကိုယမ်းတော့.....

“ယမမင်းလည်း မနိုးသေးဘူးဆိုတော့ အချိန်ရပါသေးတယ်။ ဖျောက်... ဖျောက်...”

လက်ဖျောက်နှစ် ချက် တီးလိုက်ရာ ခဏချင်းပင် တဝီဝီအော်သံနဲ့ ရထားကြီးတစ်စီး ရောက်လာသည်။ ဒါပေမဲ့ သူစီးလာသည့် ရထားနဲ့ ပုံသဏ္ဌာန်မတူသည်မို့..

“ဒါကြီးက.....”

“ယာဉ်ပျံလို့ ခေါ်တယ်။ ကဲ.....တက်”

ပထမတော့ မဝံ့မရဲ ဖြစ်နေသေး၏ ။

ဒါပေမဲ့ မထူးတော့တာမို့.....

“တက်တယ်ဗျာ.....”

*

IV

သူတို့တက်ပြီးနောက် ယာဉ်ပျံမှာ ဝေါခနဲ့ မောင်းထွက်သွား၏ ။

“ငါတို့လူကြီးပိုင်းတွေ က တစ်နေရာက တစ်နေရာကို ဒါမျိုးနဲ့ပဲ သွားတယ်”

“ဟုတ်လား....ရှေ့တော် ပြေးတို့၊ နောက်လိုက်နောက်ပါတို့ရော မပါဘူးလား”

“ယမမင်းတို့၊ ဟိုလေးယောက်တို့ သွားရင်တော့ ပါတာပေါ့ကွာ။

ငါကတော့အကြံပေးဆို တော့ ဘယ်ပါမလဲ”

ဘိုကြီး ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်မိပါသည်။ အေးပေါ့လေ ပညာရှိ သုခမိန်မှ မဟုတ်ဘဲ။ အကြံပေးခမိန်သုဆိုတော့ ဘယ်ပါမှာ လဲ။
ကိုယ့်တန်းနဲ့ကိုယ်ပေါ့။

ထိုစဉ်မှာ ပဲ ခမိန်သုက ယာဉ်မောင်းကို အရှိန်လျှော့ခိုင်းပြီး

“ဒါ ခွေး၊ လင်းတ၊ ကျီး၊ ငရဲလို့ခေါ်တယ်”

“ဘာငရဲ”

“ခွေး၊ လင်းတ၊ ကျီး၊ ငရဲ၊ အောက်ကိုကြည့်လိုက်”

ဘိုကြီးငုံ့ကြည့်တော့ အမှောင်ကလွဲ ပြီး ဘာမှမမြင်ရပါချေ။

“ခင်ဗျားဟာက ဘာမှလည်း မမြင်ရဘူး။”

“သေချာကြည့်ပါဦး”

မျက်လုံးကို လက်နဲ့လေးငါးခါ ပွတ်လိုက်သည်။ ပြီးမျက်ခွံကိုဖြုတ်ပြီး
သေချာကြည့်တော့မှ အောက်ဖက်မှာ သစ်ပင်ကြီးငယ်နှင့် တောအုပ်လိုလိုပေါ်လာ၏
။ ထပ်ကြည့်တော့ တောအုပ်တွင် ၊ မှာ ပြေးလွှားနေသည့် လူများ ကို မြင်ရသည်။
ယောက်ျား၊ မိန်းမ အစုံပါ၏ ။ အသက်လူ ပြေးနေရ သည့်ပုံစံမျိုး။

ထိုစဉ်မှာ ပင့် နောက်ဖက်မှ တေဝါင်းဝေါင်းအသံပေးကာ မည်
းမည် ၊အကောင်ကြီးများ လိုက်လာ၏ ။ လူတစ်ကိုယ်လောက် အကောင်ကြီးက
မျက်လုံးမှလွဲပြီး တစ်ကောင်လုံး မည် နက် ကာနေသည်။ ပါးစပ်ကိုဖြုတ်တော့
အစွယ်ဖွေးဖွေးကြီးများ ပေါ်လာ၏ ။

“ဖခင်ကိုသတ်တဲ့လူ၊ သူတော် ကောင်း ရဟန်းသံဃာကို ဆဲရေး
တိုင်းတွာထဲလူ၊ ကောက် ကျစ်စဉ်းလဲစွာ တရားရေး ဆုံးဖြတ်တဲ့လူတွေ
ဒီငရဲကိုကျတာ။ ဟိုမှာ ပြေးနေတဲ့လူတွေ က အဂတိ လိုက်စားပြီး မတရားသဖြင့်

ဆုံးဖြတ်ခဲ့တဲ့ တရားသူကြီး၊ တရားသူကြီးမတွေ ပဲ”

“ဪ”

ကြည့်နေစဉ်မှာ ပင် ခွေးမည် :ကြီးက နီးစပ်ရာလူကို ခုန်ဖမ်းသည်။

“ဂျန်း ဝေါင်း”

ကြောင်ခံတွင် :တွင် ပါသွားသော ကြွက်သူငယ်ကို အသံပင် မထွက်နိုင်။
ခွေးကြီးက ကုပ်မှ ဆွဲခါသည်။ အရိုးအကြောတို့ ပြုတ်ထွက်သံ တဗျင်းဗျင်းကို
ကြားရ၏။ မလှုပ်ရှားနိုင်တော့မှ မြေတွင် ချကာ ရင်ဘတ်အား ခြေဖြင့်နင်းသည်။
ထို့နောက်မှာ သားကောင်းရသော ကျားနာတစ် ကောင်လို အငမ်းမရ
စားသောက်ပါတော့၏။

“အမယ်လေး”

ကြက်သီးတွေ သီးသွားသည်။ အစားခံရသူမှာ ပထမတော့
ဆန့်ငင်ဆန့်ငင် အကြောဆွဲနေ သေး၏။ ဒါပေမဲ့ မကြာပါ။

“ဟိုအပေါ်မှာ လင်းတနဲ့ ကျီးတွေ ရှိတယ်။ ခွေးတွေ ပြီးသွားရင်
သူတို့အလှည့်ပဲ”

သစ်ကိုင်းများ ဘက်ဆီကြည့်တော့ သွားရည်တမြားမြားနှင့် ရှိနေသော
လင်းတကြီးများ နှင့် ကျီးမည် :ကြီးများ ကို မြင်ရပါသည်။
ဘိုကြီးဆက်မကြည့်ရဲတော့။ အသည်းယားလှသည်လေ။

ယာဉ်ပျံမှာ ဆက်လက်ထွက်သွားသည်။ တစ်နေရာရောက်တော့
ယာဉ်ပျံကို အရှိန်လျှော့ စေရင်း

“ဟောဒါ့ ကြိမ်ပိုက်ချောင်းငရဲ။ ဒီငရဲကို ရောက်လာသူတွေ က
သားသတ်သမားတွေ ၊ ခိုးသူတွေ ၊ ခန္ဓာအင်အား၊ ဥစ္စာအင်အားကြီးမားလို့
ကိုယ့်ထက်နိမ့်ပါးသူတွေ ကို အနိုင်အထက်ပြု ကျင့်သူ၊ နှုတ်ရင်းကြမ်းတမ်းပြီး

ဆဲရေး ခြင်းဆယ်မျိုးနဲ့ အမျိုးမျိုးဆဲရေး သူတွေ ပဲ။ ကြည့်လိုက်ဦး ”

ဘိုကြီးငုံ့ကြည့်တော့

ရိုန်းရိုန်းထနေသော ကြေးနီရည်ထဲတွင် လူတွေ ထက်
အောက်ပြောင်းပြန်၊ နောက်ပြန်ပက် လက် ကူးခတ်နေပါ၏ ။
ကူခတ်နေသည့်ကြားမှ အမိအဖစုံအောင် တမ်းတနေကြသည်။ ငရဲထိန်း များ က
သန်လျက်၊ အဲမောင်း၊ သံချွန်၊ ဆောင်ပုတ်တို့ကို ကိုင်ကာ ကမ်းမှစောင့်နေသည်။

အပြစ်ခံရသူ ငရဲသားများ အတွက် ပြေးရန် လမ်းမရှိ။ တစ်နေရာ၌
ချောင်းကိုကန့်လန့်ဖြတ် ပြီး သင်တုန်းဓားသွားကဲ့သို့ ထက်ရှသော အသွား၊
အရွက်များ ဖြင့် ဒလက်ကြီးတစ်ခုမှာ လည်နေ သည်။ ရေရှိန်နဲ့
ထိုဒလက်ကြီးနားရောက်လာသူ ငရဲသားများ မှာ အပိုင်းပိုင်းပြတ်ကုန်၏ ။

ရေပြင်တစ်ခုလုံးက ခဏချင်း သွေးရောင်လွှမ်းသွားသည်။
သင်တုန်းဓားသွား ဒလက်ကြီး နှင့် မဆုံလိုသူ ငရဲသားများ မှာ
ကမ်းပေါ်တက်ပြေးသည်။ ထိုအခါ အသင့်စောင့်နေသော ငရဲထိန်း တို့က
လူပြည်တွင် သတ္တဝါတို့အား နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် သတ်ဖြတ်ပစ်သကဲ့သို့
သူတို့ကိုလည်း ထိုနည်းလမ်းအတိုင်း နှိပ်စက်ပါတော့၏ ။

နှုတ်ရင်းကြမ်းတမ်းခဲ့သူများ ကိုတော့ ငါတို့ကို ငါးမျှားချိတ်ဖြင့်
ဆွဲတင်သကဲ့သို့ သံချိတ်ဖြင့် လည်ကိုချိတ်ကာ ကမ်းပေါ်ဆွဲတင်သည်။ ပြီးတော့
ခံတွင် :ကိုဖြကာ ကျိုက်ကျိုက်ဆူနေသော သံရည်ပူတွေ လောင်းထည့်၏ ။
ငရဲသားတို့မှာ အရှင်လတ်လတ်ပင် လည်ပင်း။ လည်ကုပ်များ
တွန့်လိမ်ကောက်ကွေးလာရ၏ ။ အပူဒဏ်ကြောင့် ဆားထိသော တီကဲ့သို့
ကျွမ်းထိုးမှောက်ခုံ ဖြစ် ကုန်သည်။

ဘိုကြီးဆက်မကြည့်ရဲတော့ချေ။ ခမိန်သုက ဘယ်လိုလဲဟူသည့်
သဘောမေးငေါ့ပြသည်။ ရင်ထဲမှာ ပျို့တက်လာသော ဘိုကြီးအန်ချမိပါတော့သည်။

ယာဉ်ပျံက ကြေးနီချောင်းကိုဖြတ်ပြီး ဆက်လက်ပျံသန်းသည်။

“အဲလောက် အနှိပ်အစက်ခံနေရတာ သူတို့တွေ
အသက်မသေကြဘူးလားဗျာ့။”

“သေတာပေါ့ ဒါပေမဲ့ အကုသိုလ်ကံ မကုန်မချင်း
အခါခါပြန်ရှင်ရတယ်။ ပြီးရင် အခါခါ အနှိပ်စက်ပြန်ခံရတယ်”

ကြားရသော စကားက ကြက်သီးထဖွယ်။ ဒါပေမဲ့သူ့ကိုယ်သူတော့
ယုံပါသည်။ ဤမျှ ပြင်းထန်ရက်စက်လှသော ငရဲများ သို့ ကျရောက်စရာ
အကြောင်းမရှိ။ ထိုစဉ်မှာ ပင် ယာဉ်ပျံက တစ်နေရာကို ဆိုက်ကပ်လာပြန်သည်။
ထူးဆန်းလှသော နေရာတစ်ခု ဖြစ်၏ ။

မိန်းမသားတို့ကို ခါးမှစ၍ ခန္ဓာကိုယ်အောက်ပိုင်းအား မြေ၌
မလှုပ်ရှားနိုင်အောင် မြှုပ်ထား သည်။ မြေပေါ်တွင် ရှိနေသော
ခန္ဓာကိုယ်အပေါ်ပိုင်းမှာ လည်း သွေးအလူးလူး၊ ပိုင်းဖြတ်ထိုးနှက်
ခံထားရသဖြင့်လည်းအပိုင်းပိုင်း အပေါက်ပေါက်၊ မြင်တွေ့ ရသည်က
အဆင်းအင်္ဂါကင်းမဲ့ကာ စက်ဆုပ်ဖွယ်အတိပြီးနေ၏ ။

ထိုစဉ်မှာ အရှေ့အရပ်ဆီမှ မီးလျှံပြောင်ပြောင် တောက်လောင်နေသော
သံတောင်ကြီး လိမ့်ဆင်းလာပါသည်။ ထိုသံတောင်ကြီးက မိန်းမသားတို့၏
ခန္ဓာကိုယ်အားဖိချေကျိတ်နင်းသွားပါ ၏ ။ အရှေ့အရပ်မှ တိုးဝင်လာသော
သံတောင်သည် အနောက်နံရံသို့ ရောက်သော အခါ ကြေမှု နေသော ခန္ဓာကိုယ်များ
မှာ အသစ်ပြန် ဖြစ်လာလေသည်။ ထို့နောက် ကြီးစွာသော မိုးခြိမ်းသံနှင့် အတူ
အရှေ့၊ အနောက်၊ တောင်၊ မြောက်မှ သံတောင်များ မှာ
အဆက်မပြတ်လိမ့်ဆင်းပါတော့၏ ။

တောင်နှစ် လုံး ဆုံမိသော အခါ ကြုံရည်စက်၌ ကြုံရည်ညှစ်သကဲ့သို့
ငရဲခံရသူ မိန်းမသားတို့ ၏ ခန္ဓာကိုယ်မှ သွေးတို့သည် ကျိုက်ကျိုက်ဆူကာ

စီးထွက်ကုန်၏။

“ဒါ သံတောင်ကြိတ်ငရဲလို့ ခေါ်တယ်။ ရှေးဘဝက မိမိလင်ယောက်ျားကို စွန့်ပယ်ကျော်လွန် ပြီး အခြားတစ်ပါးသော ယောက်ျားနဲ့ ဖောက်ပြန်ကျူးလွန်တဲ့ မိန်းမတွေ ဒီငရဲကို ရောက်လာရတာ ”

“ဪ”

ယာဉ်ပျံမှာ ဆက်လက်ထွက်ခွာသွား၏။ ဒါပေမဲ့ သူ့စိတ်ထဲတွင် မတင်မကျ ဖြစ်နေသော အရာတစ်ခုရှိလာသည်။

“အဲလိုဆို ဖောက်ပြန်တဲ့ ယောက်ျားတွေ ကရော ငရဲမခံရတော့ဘူးလား”

“ခံရတာ ပေါ့။ အဲဒီ ငရဲကိုတော့ ဦးခေါင်းဇောက်ထိုးငရဲလို့ ခေါ်တယ်။ ဟောဒီငရဲကြီးရဲ့ တစ်ဖက်ခြမ်းမှာ ရှိတယ်။

ယမမင်းက ယာဉ်ပျံ၏ ဘယ်ဘက်ခြမ်းကို ညွှန်ပြပါ၏။ ထိုအရာမှာ တံတိုင်းအထပ်ထပ် ကာရံထားသော အဆောက်အဦးကြီး ဖြစ်ပါသည်။ အတွင်းကို မမြင်ရ။”

“မြေပုံမှာ မြင်ရတဲ့ ငရဲကြီးကို ပြောတာလား”

“အင်း”

ခမိန်သု ခေါင်းညိတ်ရင်း အဖြေပေးသည်။

“အထဲမှာ ဘာတွေ ရှိလဲဗျ။ ဝင်ကြည့်လို့မရဘူးလား”

“မရဘူး။ အထဲကို တာဝန်မှအပ ဘယ်သူမှ ဝင်လို့မရဘူး”

ဘိုကြီးနှုတ်ခမ်းမဲ့မိလိုက်သည်။ စည်းကမ်းတောင် တင်းကြပ်လို့ပါလား။

“ဦးခေါင်းဇောက်ထိုးငရဲက ဒီငရဲကြီးရဲ့ ဟိုဘက်ခြမ်းမှာ ။ အဲမှာ တော့ ယောက်ျားလေးတွေ ချည်းပဲ။ သူတို့ကို ငရဲထိန်းတွေ က မှိန်းနဲ့ထိုး၊ ခရင်းနဲ့ ပစ်ပြီး

မီးကျိုးခဲတွေ ပြည့်နေတဲ့ ကျင်းကြီးရှိရာ ကို ခေါ်သွားတယ်။ ကျင်းဝရောက်တော့ သူတို့ကို ခြေထောက်ကကိုင်ပြီး ကျင်းထဲကို စောက်ထိုး ပစ်ချတာ။ ရှေးဘဝက ဖောက်ပြန်တဲ့ ယောက်ျားတွေ ၊ သူများ အိမ်ရာကျူးလွန်တဲ့ ယောက်ျားတွေ ပေါ့ကွော”

ဒီလိုဆိုတော့လည်း မဆိုးပါ။ မျှမျှတတတော့ ရှိသား။ ငရဲခံရသူတွေ ဘက်က မျှတသလို၊ အပြစ်ပေးသူတွေ ဘက်ကလည်း မျှတမှုရှိဖို့လိုပါသည်။ ဒါသည်လည်း အရေး ကြီးသော အရာတစ်ခု မဟုတ်ပါလား။

တစ်နေရာရောက်တော့ ယာဉ်ပျံက ရပ်သွားပြန်သည်။
ဒီတစ်ခါမြင်ကွင်းက အသည်းကို ဓားနဲ့မွန်းသကဲ့သို့.....

သံမြေပြင်၌ အရောင်တလက်လက်ထ၍ တမြီမြီ ထက်ရှုနေသော ဓားကြီးများ ကို စီးခင်းကာထား၏ ။ ငရဲထိန်းများ က ငရဲသားများ ကို တစ်နေရာမှထိုနေရာသို့ ရောက်အောင် မောင်း နှင်လာသည်။ နောက်ကျောမှနေ၍ မီးလက်နက်ဖြင့် ပစ်ဒါ။ ကျာပွတ်ဖြင့် ရိုက်၏ ။ ကြောက်လန့်လွန်းသဖြင့် ငရဲများ များ ဓားများ စီးခင်းထားရာသို့ ပြေးလာရသည်။

ငရဲထိန်းများ က နောက်မှ အဆက်မပြတ် ရိုက်နှက်နေရာ ငရဲသားများ မှာ ဓားများ ပေါ်သို့ ဖြတ်နင်းပြေးရတော့၏ ။ ထိုအခါခြေတွေ ၊ လက်တွေ အပိုင်းပိုင်းပြတ်ထွက်ကုန်သည်။ သို့ သော် အဖန်ဖန် ပြန်ထ၍ ဆက်ပြေးရသည်။

ဘိုကြီး တံတွေ ၊ကို မျိုးချလိုက်ကာ

“ဒါ ဘာငရဲလဲဗျ”

“သင်တုန်းဓားသွားငရဲလို့ခေါ်တယ်”

“ဘာအပြစ်ကြောင့်လဲ”

“လူ့ဘဝက ကြမ်းတမ်းသော ကိုယ်ဝန်ကျဆေးတွေ မိမိကိုယ်ကိုသော်

လည်းကောင်း၊ အခြားသူတို့ကိုသော် လည်းကောင်း တိုက်ကျွေးခဲ့လို့...”

“ဂလ္လ”

တံတွေး ကိုသာ နောက်တစ်ကြိမ် မျိုချမိပါတော့သည်။
ခါးသီးလွန်းသဖြင့် ကြက်သီးတွေ ဖျန်းဖျန်းပွင့်နေ၏။ ယာဉ်ပျံက
ဆက်လက်ထွက်ခွာပြန်သည်။ ဒီတစ်ခါ ဘယ်ငရဲကို လိုက်ပြဦး မည် မသိ။
ကြည့်ရတာ ပင် မရဲတော့ပါချေ။

မကြာပါ။ နောက်တစ်နေရာ ရောက်လာပြန်ပါ၏။

“လှံတံကျင်ငရဲပဲ။ ရဟန်းသံဃာကို နာကျင်စေအောင် လည်းကောင်း၊
အသက်သေအောင် လည်းကောင်း ပြုလုပ်ခဲ့တဲ့ လူတွေ ဒီမှာ လာခံရတာ ။
ဘယ်လိုပုံစံမျိုးလည်း ကြည့်ကြည့်ပါဦး”

သက်ပြင်းချမိပါ၏။ ကိုယ်ကမကြည့်ချင်သော် လည်း
စိတ်ကဆွယ်နေသည်မို့ ငဲ့ကြည့်လိုက် ရာ။

ငရဲထိန်းတို့က လက်နက်မျိုးစုံဖြင့် ရိုက်နှက်ပုတ်ခတ်ကာ
ငရဲသားတို့အား မီးလျှံတပြောင် ပြောင် တောက်လောင်နေသော သံတောင်ကို
တက်စေသည်။ လက်နက်ရန်ကို ကြောက်သဖြင့် ငရဲသားတို့မှာ သံတောင်ပေါ်
ကုတ်ကပ်တက်ရ၏။ ထိုအခါ ငရဲသားတို့၏ ကိုယ်ခန္ဓာကို မီးစွဲလောင် လေ၏။

တောင်ထိပ်သို့ ရောက်သော် လေပြင်းတိုက်သဖြင့် အောက်သို့
ပြန်လျှောကျသည်။ ထိုအခိုက် တောင်အောက်ခြေတွင် လှံတံကျင်တို့ ပေါ်လာပြီး
ငရဲသားခန္ဓာကိုယ်မှာ ထိုအပေါ်သို့ ကျ ၏။ တံစို့ထိုးခံရသော ငါးကဲ့သို့ ကျ၏။
တံစို့ထိုးခံရသော ငါးကဲ့သို့ သွေးပွက်ပွက်ထွက်ကာ အသက် မသေဘဲ
မြည်တမ်းအော်မြည်နေရပါတော့သည်။

နေရင်းထိုင်ရင်း ဘိုကြီး လက်အုပ်ထချီမိလိုက်၏။ မ ဖြစ်ချေတော့။

လူ့ပြည်ရောက်လျှင် တော့ ရဟန်းသံဃာကို အရင်ကထက်ပိုကိုင်းရှိုင်းရတော့မည် ။

“ကဲ့ကဲ့ ထွက်ပါတော့ဗျာ”

ခမိန်သုက သူ့ကိုကြည့်ကာ မချိုပြုံးပြုံး၏ ။

“ဘယ်လိုလဲ့ မင်း ငရဲပြည်ကု ရောက်နေတယ်ဆိုတာ ယုံပြီလား”

သက်ပြင်းချရုံသသာရှိတော့၏ ။

“နောက်ငရဲသားတွေ လိုက်ကြည့်ချင်သေးလား”

“မကြည့်တော့ဘူး”

သမိန်သုက ယာဉ်မောင်းအား နောက်ပြန်လည့်စေသည်။

အပြန်လမ်းတစ်လျှောက်လုံး သူ စဉ်းစားလာသည်က လူ့ပြည်၌ မည်သည့်မကောင်းမှုတွေ ကိုများ သူ လုပ်ခဲ့ပါသနည်း။ စဉ်းစားလို့မရ။ အာရုံ၌ ငရဲသို့ ရောက်ရလောက်သော အပြစ်ကြီးကြီး မားမားပေါ်မလာ။

“ဒီအချိန်ဆိုရင်တော့ ယမမင်း နိုးလောက်ပြီထင်တာပဲ”

ခမိန်သုစကားကြောင့် သူ့သွေးခုန်နှုန်းတွေ ပူနွေးသွားသည်။

နားတွင် ၌ နာမည် ကျော် မင်းသားကြီးတစ်ဦး ပြောခဲ့ဖူးသော စကားတစ်ခွန်းက ပြန်လည် ကြားယောင်လာသည်။

“သေမင်းနဲ့တွေ့ ရင် စကားတွေ ပြောဖို့ စဉ်းစားထားတယ်”

အင်း စကားတော့ ပြောရပါဦးမည် ။

*

V

ငရဲတရားရုံးက ပြန်ရောက်သည်ထိ ကျောက်ကုလားထိုင်ကြီးပေါ်တွင်

ယမမင်းကို မတွေ့ ရသေး။ သမိန်သုက လှမ်းမေးသည်။

“ယမမင်းမလာသေးဘူးလား”

“မလာသေးပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အိပ်ရာတော့ ထပါပြီ။ Breakfast စားနေတယ်လို့ သတင်းပို့ ထားပါတယ်”

အနောက်ပိုင်းတိုင်း ဝင်းစိုးက ရိုသေစွာ အဖြေပေးလာတော့
ဘိုကြီးစိတ်တွင် မှ စဉ်းစားမိပါ ၏ ။ တိုင်းမှူး ဖြစ်ပေမဲ့ ခမိန်သုကိုတော့
ရိုသေသား။ အင်းပေါ့လေ့ သူတို့အချင်းချင်းလည်း ကျော်မရတဲ့ ခွင်တွေ ရှိရင်
ရှိနေမှာ ပေါ့။ ဝင်းစိုးစကားကြောင့် ခမိန်သုမှာ စိတ်သက်သာသွားသလို လေသံဖြင့်

• • • •

“အဲလိုဆိုရင်တော့ မကြာတော့ပါဘူး”

ပြီးတော့ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ဟိုကြည့်ဒီကြည့် ဖြစ်နေသော ဘိုကြီးအား

• • •

“ယမမင်း လာတော့မှာ ဆိုတော့ မင်းက ဟိုနားမှာ
ဒူးထောက်ထိုင်စောင့်နေ”

“ဗျာ့ ”

ဘိုကြီးနားမရှင်းလိုက်

“ယမမင်းလာတော့မှာ လေ”

“ဒီအတိုင်းရပ်စောင့်လို့ မရဘူးလား”

“မရဘူး”

“ဟာ့ ခင်ဗျားတို့ဟာက ဘာလဲဗျ။ ဘာကိစ္စ ကျွန်တော် က
ဒူးထောက်ရမှာ လဲ”

“မင်းက ငရဲကျခံဖို့ ရောက်လာတဲ့ အပြစ်သားလေ။ အဲတော့ ယမမင်းရှေ့မှာ ဒူးထောက် ထိုင်ရမှာ ပေါ့”

“ဘာအပြစ်လဲ ဘာအပြစ်သားလဲ။ လူ့ပြည်မှာ ဘာအပြစ်တွေ လုပ်ခဲ့လို့ ကျွန်တော် က ငရဲကျခံရမှာ လဲ”

“အဲဒါယမမင်းလာရင် သိလိမ့်မယ်။ ငါတို့ပြောပိုင်ခွင့်မရှိဘူး။ ဒါပေမဲ့ ငရဲဥပဒေအရ ငရဲပြည် ကို အပြစ်ခံဖို့ရောက်လာတဲ့ အပြစ်သားဟာ ငရဲတရားရုံးမှာ ဒူးထောက်ထိုင်ရမယ်။ ပြီးတော့ ယမမင်းလာရင် လက်အုပ်ချီပြီး ကြိုရမယ်”

“ဟဲ့ ဘလင်းကြီးပါလား။ လက်အုပ်ချီပြီး ကြိုရအောင်ခင်ဗျားတို့ ယမမင်းက ဘုန်းကြီး လား”

“မဟုတ်ဘူး ဒါပေမဲ့ ဒါဟာ ငရဲပြည်ရဲ့ ထုံးတမ်းစဉ်လာပဲ”

ဒီလိုနေရာမျိုးကျတော့ လူ့ပြည်နှင့်ပင် လာတူနေသေး၏ ။ ဘုန်းကြီးမဟုတ်၊ ဘာမဟုတ် လူလူချင်းကို တစ်ခါတလေ လူ့ပြည်လက်အုပ်ချီရ၏ ။ တချို့တွေ ကို ပြောပါတယ်။

ဘိုကြီးခြောက်ကပ်ကပ်အော်ရယ်လိုက်ပါသည်။

“ဟင်း ဟင်း သိတယ်။ ခင်ဗျားတို့ ဘယ်အကွက်ချိုးနေလဲ
.. သိတယ်။ အလကား နေရင်း လက်အုပ်ချီ ကန်တော့ခိုင်းပြီး ခင်ဗျားတို့ ဘုန်းကံတိုးအောင် လုပ်နေတာ။ ခင်ဗျားတို့ နန်းသက်ကြာအောင် ယတြာချေနေတာ
.. သိတယ်။ ဘိုကြီး အကုန်သိတယ်။ စာတွေ အများ ကြီး ဖတ်လာတဲ့ကောင်၊ ဒီလောက်တော့ နပ်ပြီးသား”

ခမိန်သုမျက်နှာကြီး ရဲဗလောင်းခတ်ကာ သွားပြီ

“မင်း ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ”

“အမှန်တွေ ပြောနေတာလေ။ အဲဒါကြောင့်မလို့ ဒူးလည်း

မထောက်နိုင်ဘူး၊ လက်အုပ် လည်း မချီနိုင်ဘူး။

ဒီမိုကရေစီတိုင်းပြည်ကလာတဲ့ကောင်။ နောက်ပြန်လည့်ဖို့ မစဉ်းစားနဲ့”

ခမိန်သုတင်းသွားချေပြီ။

“တကယ်ကို မထောက်ဘူးလား”

ဘိုကြီးနှုတ်ခမ်းကို တွန့်ကွေးကာ ပြုံးလိုက်ရင်း

“မထောက်တော့ ခင်ဗျားက ဘာလုပ်မလဲ”

“ဟိုကောင်တွေ မင်းခြေထောက်ကိုချိုးလိမ့်မယ်”

နောက်လှည့်ကြည့်တော့

“ဟာ့ ”

တရုတ်သိုင်းကားတွေ ထဲက စစ်တပ်ကြီးချီလာသလို ပုံဆိုးပန်းဆိုး
ငရဲထိန်းတစ်သိုက် သေမင်းနိုင်အလံတွေ ကိုင်ပြီး တစ်လှမ်းချင်းချီလာ၏ ။
အယောင်အရေအတွက်ကို ကြည့်ပြီး ဘိုကြီး အနည်းငယ်တော့ ကျွတ်ဆင်းသွားသည်။

“ဒါ ယမမင်းရဲ့ သက်စောင့်တပ်ပဲ။ ဘယ်လိုလဲ မင်း ဆက်ရပ်နေဦးမှာ
လား”

အခြေအနေကို တွက်ဆရပြီ။ အရမ်းကြီး ခေါင်းမာရမည့်အချိန်
မဟုတ်မှန်း ချက်ချင်း ပဲ သဘောပေါက်လိုက်ပါ၏ ။ ဒီလိုနေရာမျိုးတွင်
ခေါင်းမာနေပါက အခြေအနေတွေ ရှုပ်ထွေးသွားနိုင် သည်။ သူကောင်းသားတွေ
ကြည့်ရတာ တကယ်လုပ်မယ့်ရုပ်မျိုး။

အခြေအနေရော၊ အချိန်အခါပါ ကိုယ့်ဘက်က အားနည်းနေသည်
ဖြစ်ရာ အားမတန်၍ မာန်လျှော့လိုက်ရပါတော့သည်။ အံ့ကိုကြိတ်ရင်း
ဒူးကိုထောက်လိုက်သည်။ ခမိန်သုက သူ့ပုံစံကို ကြည့်ကာ ခနဲတည့်တည့်ပြုံး၏ ။

ထိုစဉ်မှာ ပင် ငလျင်လှုပ်သလို၊ လေပြင်းမုန်တိုင်းတိုက်သလို ထစ်ချွန်းသံကြီးတစ်ခု ပတ်ဝန်းကျင်မှာ အော်မြည်လာသည်။

“ဟာ့ ဘာ ဖြစ်တာလဲ”

ဘိုကြီး ထိတ်လန့်သွားကာ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုဝှဲကြည့်တော့ အားလုံးကိုမထူးဆန်းသော ကိစ္စတစ်ခုလို ကြုံနေမပျက်ရှိကာနေသည်။ မကြာလိုက် ရဟတ်ယာဉ်တစ်စင်း၏ ပန်ကာခတ်သံနှင့် တူသော အသံများ ကျယ်လောင်လာကာ သူတို့ရှေ့ဆီသို့ လွန်စွာကြီးမားခန့်ညားလွန်းသော ယာဉ်ပျံ ကြီးတစ်စင်း ဆိုက်ရောက်လာပါတော့၏ ။

ကြည့်နေစဉ်မှာ ပဲ တံခါးကြီးတစ်ချပ်ပွင့်လာသည်။

ပြီးတော့ အမည်း ရောင် အောက်ခံပေါ်တွင် ရွှေကွပ်ထားသော ဖိနပ်တစ်ရန်ကို မြင်လိုက်ရသည့်ခဏ ခမိန်သူအပါအဝင် ရှိနေသူအားလုံးတို့၏ ဦးခေါင်းများ ငုံ့ဆင်းသွားပါတော့၏ ။

ဒီလောက်နှင့် ဆင်းလာသူမှာ မည် သူ ဖြစ်ကြောင်း ဘိုကြီးသိလိုက်သည်။ ပုံစံကိုကြည့်ဦး။

ပခုံးနှင့်ရင်ဘတ်မှာ အချွန်အတက်တွေ ၊ အကွင်းအခက်တွေ ၊ စလွယ်တွေ ၊ ဆုတံဆိပ်တွေ နဲ့ ဖိတ်ဖိတ်တောက်နေသည်။ လူကောင်ဝဝ၊ ဗိုက်ရွဲ့ရွဲ့၊ အရက်ဖော ဖောနေသော မျက်နှာ၊ ဆင်ကြံကြံ သော မျက်လုံး၊ ထူးမဲမည် ပြာသော နှုတ်ခမ်း၊ ရေမြင်းပါးစပ်နှင့်ဝက်နှာခေါင်း။

တော် တော် ကို ကြည့်ရကျက်သရေယုတ်သော ရုပ်ဆင်းအင်္ဂါ ဖြစ်ပါ၏ ။ ဒါနှင့်ပင် အားမရ သေးပဲ ဦးချိုနှစ် ဖက်ပါသော ခေါင်းဆောင်းကြီးကို ဆောင်းထားသည်။ ဤရုပ် ဤရည်ကိုမြင်သည် နှင့် သဘောပေါက်လိုက်ပါသည်။ ငရဲပြည်ကြီးတစ်ခုလုံး ကြောက်ရွံ့နေရသည်မှာ မဆန်းတော့။ ပုံစံက ကြောက်ရွံ့ရုံမဟုတ်တော့ဘဲ အော့နှလုံးနာသည်ဘက်ပင် ရောက်နေပြီ

မဟုတ်ပါလား။

တစ်ယောက်တည်း ဆင်းလာသည်မဟုတ်။ Bodyguard
လေးယောက်နှင့်။ လေးယောက် လုံးက သူ့ကိုဝန်းရံထားပြီး လက်နက်တပြင်ပြင်နဲ့
ပျာယာတွေ ခတ်နေသည်။ အရှိန်သုံးသည် မှန်သော်လည်း မျက်စိတော် တော်
နောက်ရ၏ ။ ပြီးတော့ လက်ထဲတွင် သားရေဖုံးစာအုပ်ထူကြီးတစ် အုပ်ကိုလည်း
ကိုင်လာပါသေးသည်။

အကုန်ဆင်းပြီးနောက်မှာ ယာဉ်ပျံကြီးက ပြန်လည်ထွက်သွားသည်။
ကျောက်လှေကားထစ် ပေါ်သို့ တစ်လှမ်းချင်း တက်သွားပြီးနောက် စာအုပ်ကို
စားပွဲပေါ်ပစ်ချ၏ ။ ပြီးတော့ ကျောက်ကုလား ထိုင်ကြီးပေါ်တစ်လောကလုံးကို
လုပ်ကျွေးထားရသော မျက်နှာနှင့်ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“ဒုန်း ”

စားပွဲအား တူဖြင့် ထုလိုက်မှ တစ်ချိန်လုံးငုံနေသည့် ဦးခေါင်းများ
ပြန်မော့လာသည်။ သေချာပါ၏ ။ ဤနေရာက အမိန့်ချတော့မည့်တရားခွင် တစ်ခု
ဖြစ်သွားလေပြီ။ ယမမင်းဆိုသူက ခူးထောက်ထိုင်နေသော
သူ့အားအဖက်မတန်သလို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး

“ဒီနဲ့ တစ်ယောက်တည်းလား”

“ဟုတ်ပါတယ် ငရဲမင်း”

ခမိန်သူက ဦးခေါင်းကိုညွတ်ရင်း အဖြေပေးတော့

“ရော့ ”

စားပွဲပေါ် ပစ်ချထားသော စာအုပ်ကြီးကို ရှေ့တိုးပေးသည်။ ခမိန်သူ
ကပျာကယာ အပေါ် တက်သွားပြီး စာအုပ်ကြီးကိုယူကာ ရှေ့ဆုံးစာမျက်နှာကို
လှန်၏ ။ ထို့နောက် အကုန်လုံးကြား လောက်သော လေသံဖြင့်

“အမည်... မောင်ဘိုကြီး၊ ကလေးနှစ် ယောက်ဖခင်။ မထားမှာ

ဒဏ်မခံနိုင်၍ ဒုတိယ ကလေး နှစ် နှစ် အရွယ်တွင်

အပင်ပန်းလွန်ရောဂါဖြင့်သေဆုံး။ ကျန်ရစ်ခဲ့သော ကလေးနှစ် ယောက် အတွက်

အရက်ပုန်းရောင်းသူဖြစ်လာ။ လူတို့စောင့်ထိန်းအပ်သော ကံငါးပါးတွင်

တစ်ပါးမှမလုံ။ အသက်သုံးဆယ့်ငါးနှစ် တွင် ဌာန၌ အရက်သွားထုတ်ရင်း

အရက်ပုံးပိသေဆုံး”

“ဒုန်း”

ယမမင်းထံမှ တူထုသံကြီး ထွက်ပေါ်လာကာ

“မိုက်လိုက်တဲ့လူသား။ လူ့ပြည်မှာ ဒီလောက်လုပ်စရာ အလုပ်တွေ

ပေါ်ပါလျက် အရက်မှ ရောင်းရလားကွ။ ကိုယ်တိုင်လည်း သီလပျက်တယ်။ သူများ

တွေ ကိုလည်း သီလပျက်အောင် လုပ်တဲ့ကောင်။ ဘယ်ငရဲကိုပို့ရမလဲ

ထပ်ကြည့်စမ်း”

ခမိန်သုက စာရွက်အား ထပ်လှန်ရန်ပြင်စဉ်

“ဟဲ့ နေစမ်းပါဦး၊ နေစမ်းပါဦး

ခင်ဗျားတို့ဘယ်သူ့ကိုပြောနေတာလဲ”

“ဘာကွ ”

ယမမင်းနောက်တွင် ရှိနေသော အရှေ့ပိုင်းလှသိန်းက ထအော်သည်။

ဘိုကြီးတင်းရချေပြီ။

“လူပါးဝလို မင်းအကြောင်းမင်းမသိဘူးလား။

လှုံနဲ့ပိတ်ထိုးလိုက်ဦးမယ်”

ဘိုဘီးတင်းရချေပြီ။

“ဟဲ့ ခင်ဗျားတို့က ဘာတွေ လဲ။ ဘယ်ကဘိုကြီးလဲ။

ဘယ်သူ့အကြောင်းကို ပြောနေတာလဲ။ ကျွန်တော်တစ်ခါမှ အရက်မရောင်းဖူးဘူး။
မိန်းမတွေ၊ ကလေးတွေလည်းမရှိဘူး။ အခုမှ အသက်နှစ်ဆယ်ပဲရှိသေးတယ်ဗျ။
ကျောင်းသား၊ ကျောင်းတောင်မပြီးသေးဘူး”

“ဟေ့”

အရက်ဖောဖောနေသော ယမမင်းကြီး အာမေဍိတ်သံထွက်သွားသည်။
ဘာဖြစ်တာလဲဟူသော မျက်လုံးတွေနှင့် ခမိန်သုအား လှမ်းကြည့်ပါ၏။
ခမိန်သုမှာ မျက်စိပျက်မျက်နှာပျက်ဖြင့် ယမမင်းအား တိုးတိုးကပ်ပြောနေသည်ကို
မြင်ရသည်။

ထို့နောက်မှ ယမမင်းကြီးမျက်နှာမည် ကျသွားလေတော့၏။
ခမိန်သုက စာအုပ်ကို ရှေ့တိုးပေးရင်း တစ်နေရာကို ညွှန်ပြသည်။ ယမမင်း၏မည်
နေသော မျက်နှာမှာ အမ်းထွက်သွားပြီး နောက်ပါးစုံကြီးနှစ်ဖက်ပင်
ရဲတက်သွားပါသည်။

ခမိန်သုက ဘာမှမဖြစ်သလို အမူအရာဖြင့်
လည်းချောင်းတစ်ချက်ရှင်းကာ

“မင်းရဲ့နေရပ်လိပ်စာပြော”

ဘိုကြီးခပ်သွက်သွက်ရွတ်ဆိုပြတော့

“အဖေ၊ အမေနာမည်...”

“ဦးဘို၊ ဒေါ်ကြီး မှတ်ပုံတင်နံပါတ် ပြောဖို့လိုသေးလား”

“မလိုဘူးရပြီ”

ခမိန်သုက စာအုပ်ကြီးအား သည်းကြီးမဲကြီး လှန်သည်။
ဘိုကြီးသက်ပြင်းချမိလိုက်သည်။ ထင်ထားသလိုပါပင် တစ်ခုခုတော့ မှာနေပြီ
မဟုတ်ပါလား။

“တွေ့ပြီ”

ခမိန်သုက ဝမ်းသာအားရ ထအော်ကာ စာအုပ်ကိုကြည့်လိုက်၊
သူ့ကိုကြည့်လိုက် အရင် လုပ်သည်။ ပြီးမှ

“ရုပ်လည်းတူတယ်”

ယခုမှ စိတ်အေးသွားရသော ပုံစံဖြင့် ယမမင်းမှာ...

“အင်း၊ Biography ပြောပါဦး”

“အမည်... ဘိုကြီး၊ ဘူမိဗေဒကျောင်းသား။ ထူးခြားအောင်မြင်သော
ဓာတ်သတ္တုရှာဖွေရေး ပညာရှင်။ အသက်သုံးဆယ်၌ ဓာတ်သတ္တုရှာဖွေတွေ့ရှိမှု
အသစ်တစ်မျိုးအား ကမ္ဘာသို့ တင်ပြ နိုင်၊ ကမ္ဘာကချီးမြှင့်သော ဒေါက်တာဘွဲ့ရရှိ၊
သုံးဆယ့်သုံးနှစ် တွင် နာမည် ကြီးရပ်ရှင်မင်းသမီးနှင့် အိမ်ထောင်ကျ၊
သားသမီးသုံးဦး ထွန်းကား၊ ခြွင်းချက်အနည်းငယ်မှလွဲ၍ သီလလုံသူ ဖြစ်၊ ထို့ကြောင့်
အသက်ကြီးလေ ချမ်းသာလေ့”

“တော် တော့ ”

ယမမင်းထံမှ တားမြစ်သံကြီးထွက်လာသည်။ ကိုယ့်နောင်ရေး ကိုယ်သိ၊
ကိုယ့်အနာဂတ် ကိုယ်မြင်နေရသော ဘိုကြီးမှာ ယမမင်း၏ တားမြစ်သံကြောင့်
မချင့်မရဲ ဖြစ်သွားသည်။ သူတစ်ပါး တိုးတက်ကြီးပွားကြောင်းကို ကြာကြာ
မကြားချင်ပုံရလေသည်။

“သူ့သက်တမ်းဘယ်လောက်ကျန်သေးလဲ”

ခမိန်သုက စာအုပ်ကိုပြန်ကြည့်၍...

“သက်တမ်းကုန်နေရမှာ... ယမမင်း”

ပြီးလေပြီ။ ဘိုကြီးထခုန်မိမတက်ပင် ဝမ်းသာသွားတော့၏ ။ သူ့လောက်
ကံကောင်းမည့်သူ ကမ္ဘာတွင် မရှိနိုင်တော့။

“ဒါဆို လူမှာ ခေါ်လာတာပေါ့”

ခမိန်သူမှာ ခေါင်းကိုလေးပင်စွာညိတ်သည်။ ယမမင်းက

“သူ့ကို ဘယ်သူသွားခေါ်တာလဲ။ ခေါ်တဲ့ကောင် ရှေ့ထွက်ခဲ့စမ်း”

အသံမှာ ပြင်းထန်းလွန်းလှ၏ ။ ချက်ချင်း ပင် ညာဘက်အရပ်ဆီမှ
ငရဲထိထန်းနှစ် ဦး မဝံ့မရဲ ဖြင့်ရှေ့ထွက်လာသည်။ မှတ်မိပါ၏ ။ အိမ်ရှေ့ရောက်မှ
အကျယ်ရဲသော ရပ်ကွက်လူမိုက်နှစ် ကောင်။ ဒါပေမဲ့ အခုတော့
ကျားရှေ့မှောက်လျက်လဲသော သမင်လေးနှစ် ကောင်လို ခူးထောက်ထိုင်ချသည်။

“ဘာလို့လူမှာ ခေါ်လာတာလဲ”

“ဟို့ ဟိုဟာ ကျွန်တော် တို့”

တစ်ဦးကိုတစ်ဦးကြည့်ကာ ဘာဖြေရမှန်းမသိ။

“ဖြေလေကွာ”

နောက်တစ်ကြိမ်အော်သံ ထွက်လာသော် လည်း အဖြေမရှိ။

“ဘယ်သူ့ကိုခေါ်ရမလဲဆိုတာ သေစာရင်းစာအုပ်စောင့် နတ် သမီးက
အိပ်မက်မပေးဘူး လား”

“ပေးပါတယ်”

“ပေးရက်နဲ့ ဘာလို့မှာ ခေါ်တာလဲ ”

ခူးထောက်နေလျက်မှ တစ်ဦးက ဦးခေါင်းကို ငုံ့ကာတင်လျှောက်သည်။

“မနော့က မီးလျှံငရဲမှာ တစ်နေကုန် ပင်ပန်းထားလို့ အိပ်ရာဝင်တော့
တစ်ချိုးတည်း အိပ် ပျော်သွားပါတယ်။ သေစာရင်းစာအုပ်စောင့်နတ်သမီးပေးတဲ့
အိပ်မက်ကို အကုန်မမှတ်မိလိုက်ပါ ဘူး။ နာမည် ပဲမှတ်မိလိုက်ပါတယ်။
အဲဒါကြောင့်ပါ”

ယမမင်းရဲ့ မျက်လုံးများ မီးဝင်းဝင်းတောက်လာပြီး

“မင်းကရော့ ”

အမေးခံရသူ ငရဲထိန်းမှာ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ယင်လာပါ၏ ။

“ကျွနု်ု ကျွန်တော် ညကမျက်စိကြောင်ပြီး အိပ်မပျော်လို့
အိပ်မက်မမက်လိုက်ပါဘူး”

“အိပ်မပျော်ရအောင် မင်းကဘာလုပ်နေလို့လဲ”

“ဘောလုံးပွဲကြည့်နေလို့ပါ”

“ဘာကွ ”

ယမမင်း၏ ဒေါသတို့ပြင်းထန်လေပြီ။ အခြေအနေကို သဘောပေါက်စွာ
ခမိန်သူက ဝင်းထိန်းသည်။ ယမမင်းနားသို့ ကပ်ကာ တစ်စုံတစ်ရာကို ပြော၏ ။
ဘာပြောလိုက်သည်မသိ။ ယမ မင်းမှာ ငရဲထိန်းနှစ် ကောင်အား
စိန်းစိန်းကြည့်နေရာမှ

“အေး မင်းတို့ကိစ္စပြီးမှရှင်းမယ်။ အခုလောလောဆယ် သူ့ကို
အမြန်ဆုံးပြန်ပို့ပေးလိုက်”

သက်သာရာရသွားသလို ခေါင်းများ ပြန်မော့လာတော့

“ဘယ်ကခေါ်လာတာလဲ”

“အလယ်ရိုးမကပါ”

ယမမင်း မျက်မှောင်ကြုတ်သွားစဉ်

“လျှို့ဝဲပြုတ်ကျပြီး သတိလစ်နေတာတွေ လို့ပါ”

“ပြောတော့ မင်းကကျောင်းသားဆို။ ရိုးမထဲလာပြီး ဘာလုပ်တာလဲ”

အမေးရှိလာတော့ ဖြေရပြီ။ ထောက်ထားသော ခူးကိုဖြုတ်ရင်း ခါးထောက်ကာ မတ်တတ် ရပ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော် က ကျောင်းသား၊
အလယ်ရိုးမကိုလေ့လာရေး ခရီး ထွက်လာ တာ။ သူငယ်ချင်းတွေ ရော၊ ဆရာမတွေ
ရောပါတယ်။ ကဲ့ ခင်ဗျားတို့ ဘာသိချင်သေးလဲ”

ကိုယ့်ဘက်က မှန်နေပြီ ဖြစ်ရာ ဘုံကြီးမကြောက်တော့။
ခနဲတဲ့တဲ့ကြည့်ထားသော ခမိန်သူ ကို မချိုမချင် ပြန်ကြည့်ရင်း

“ဟိုမှာ အခုချိန်ဆို ကျွန်တော် ပျောက်လို့ ဆရာမတွေ ၊ သူငယ်ချင်းတွေ
ခေါင်းမီးတောက် နေလောက်ပြီ။ အဲဒါကို ခင်ဗျားတို့ ဘယ်လိုတာဝန်ယူမှာ လဲ။ ဒါ
တရားစွဲလို့ရတယ်နော်။ ပေါ့သေး သေးမထင်နဲ့”

ခမိန်သူကမကြားယောင်ပြုကာ

“ကဲ့ ကဲ့ သူ့ကိုပြန်ပို့လိုက်ကြတော့”

ခူးထောက်ထိုင်နေသော ငရဲထိန်းနှစ် ဦး မတ်တတ်ရပ်လာသည်။
ထိုအခိုက်

“အမောင်လူသား ”

ယမမင်းခေါ်သံ။

“ဘာလဲ့ ”

“လူ့ပြည်မှာ အရင်အတိုင်းပဲ ကောင်းမှုကုသိုလ် ဆက်ပြုပါ။
မကောင်းမှုတွေ ကို တတ်နိုင် သမျှ ရှောင်ကြဉ်ပါ။ ရှာဖွေအပ်သော ဥစ္စာ ပစ္စည်းတို့၏
မမြဲခြင်းသဘောကို သိရှိ၍ ကိုယ့်နောက်ပါ မည့်အလှူဒါနကိုပြုပါ။ ပြုပြီးတိုင်းလည်
ကျွန်ုပ်ကို နာမည် ခေါ်ပြီး အမျှေဝပါ”

အလကားနေရင်း နှမ်းလှမ်းဖြူးလိုက်သေးသည်။ မပြောမ ဖြစ်လို့

ထုံးစံအရ ပြောရသော ပုံစံ ပါ။ စေတနာရှိလို့ ဟုတ်မည် မထင်။ အမျှော်ရင်တောင် သူ့နာမည် ခေါ်ပြီး ဝေပါတဲ့။ ဝေးသေး ။

ဟိုအရင်တုန်းကတော့ မသိလို့ဝေခဲ့သည်။ အခုတော့ နေလိုက်တော့။ ဘယ်သူဘာကောင် ဆိုတာ ရှင်းရှင်းဘွင်းဘွင်းကြီး သိလိုက်ရပြီ မဟုတ်ပါလား။

“ကဲ့ ပို့မယ်ဆုလည်း မြန်မြန်ပို့ဗျာ။ ခင်ဗျားတို့ဆီနေရတာ အသက်ရှူကြပ်လွန်းလို့”

ငရဲထိန်းနှစ် ကောင်က လာတုန်းကအတိုင်း သူ့ကိုတစ်ဖက်တစ်ချက်မှ ကိုင်ကာ ပြန်ခေါ်သွား၏ ။ ဒရွတ်ဆွဲမသွားတော့။ ဒရွတ်ဆွဲလျှင်လည်း ဖနောင့်နဲ့ ထပေါက်တော့မည် ။

အဝရောက်တော့ မုခ်ဦးတံခါးကြီးနှစ် ချပ်က အလိုလိုပြန်ပွင့်သွားပြီး အလင်းရောင်းပေါ်လာ သည်။ ကျောက်ခင်းလမ်းလေးမှ ထွက်တော့ အပြင်မှာ ရထားတစ်စီးက အသင့်စောင့်နေ၏ ။

ဘိုကြီးနောက်လှည့်ကာ နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“Goodbye ငရဲပြည်”

ထို့နောက်

*